

täuno?" — „Ei mitte täuno pärast, agga mis olles vägga hea meel olema, kui ma ni laugest ülhhe lirja saalsin.“ „Missionärid ei joua kül mitte iggaiühhele sirjutada, kes neile middagi saatwad, agga siiski woib olla, et se kord meile üks lirri juhtub.“ „Oõ tui pasjo laugem on Grönlанд tui Tiroli-maa, siiski woib sealt wostust tulla, agga minno waejest issast ei tulle ias teadust. Kas ta peats fa veel ellama? Oõ tui heamelega lähhetsin minna wahhest tedda otsuma. „Kannata veel, armas Wridli,“ ütles tohter, „kui sa niiud lähhetsid reisima, siis widahsid finna agga omma foli aega ilma asjata ärra; agga tui need folm aastat täis on, mis meie arwame, et issa hakkab sind otama, siis woid finna minna. Ja woib olla eht meie same sedda aega omma järrel tulamissega fa ommeti wähhegi ta jälgile. Siis annan minna sulle teerahha, ja sa woid siis issale leik räfida ja temma läest nou ja lubba lüssida selle polest, mis sa siis peale hakkad. Ja tui se temma mele pärast on, siis woid fa jälle meie jure tagagi tulla. Ja issagi woib eht sün fa sohta ja ammetit leida.“ Wridli olli selle nou ja lubbamisse ülle väggq römus ja lubbas tohtrite elo aea üks sanna kulesik ja tännolisik poeg olla.

Hilja süggise, tui jo Jouslud liggi ollid, ütles praua ühhel päwal poegade wasto, kes folist kojo tullid: „Teie waat on Grönlandi-madlt tagagi

tulnud, Missionär on jedda parrajas arwanud, keit ommad firjad sisse panua ja fa mönned asjad folilaste tööst, mis seie Missioni seltsile sadeti. Meie pärast on se waat, sellepärast todita seie ja tats firja issale on fa seal sees. Kui tohter lojo tulli ja neid jai luggenud, ütles temma: üks ramat on Grönländist Missionäri läest, selle annan ma sinnule, Willem. Teine on Hamburgist finno wenna läest, Wridli, selle annan sinnule. „Minno wend! minno armas wend! hüdis Wridli römo pärast ehmatades. Wend olli sirjutanud: temma olnud Hamburgis selle laewa passimisse jures, mis Grönlandi läinud, ja tundnud jubba siis sedda waati leigist märlidest ja fa neist tinti plekkidest ärra. Ja tui ta tagagi tulnud, tulanud temma Missioni seltsi läest tohtri herra adressi, ta tuldas wenda, passus ommale sirjutada, mis agga ias Wridlist piddi teada olema. „Niiud,“ ütles tohter, „sirjutame temmale, et finna sün oled ja fa finno iggatsemist iesa järrel, ja passume et temma Tiroli-maale lähhed, idu otsuma ja tui ta tedda leidnud, meile ni sohhe sirjubab.“ Wridli nuttis römo pärast. Ja tännasid Jummasat.

Agga pärast jai Wridlis aeg kül iggawaks oda des, sest firja Tiroli-maal ei tulnud egza tulnudti. „Oõ, minno armas issa, Hannes ei leia tedda wist!“ saebas Wridli. „Eht nad tullevad le isse,“ trööstis tohter, „sellepärast ei sirjuta nemmad.“